

Indhold

Forord	7
Prolog · Nagasakibana 2022	9
1 Ribe 2029	15
Andreas Skelhøjs fald	
2 Ribe 1646-47	29
Jens Hansen, Ostindienfarer	
3 Ribe 2029	40
Planen sættes i værk	
4 1647-48	47
Rejsen til Japan	
5 2029	60
Oxford · Aberdeen · Ribe	
6 1647-48	72
Ceylon · Batavia · Japan	
7 2029	83
Aberdeen til Ribe	
8 Ribe 2029	114
Skærsilden og himlen · Uden for tiden	
9 2029	137
Ribe · Esbjerg	

10 1648	148
Japan	
11 1648	173
Ryujins palads	
12 1650-59	194
Ribe	
13 2029	209
Øster Vedsted · Esbjerg	
14 2029	244
Japan	
15 2029	265
Ud for Japans kyst	
16 2029-30	301
Nagasaki-bana	
17 2031	311
Ribe · Himmelrummet	
Epilog 2031	337
Oxford · York · Aberdeen	
Om forfatteren	348

Forord

Bogen bygger på flere fascinerende kilder. Rejsen i Japan i 1600-tallet bygger på Engelbert Kaempfers bog om Japans historie og hans to rejser gennem Japan til kejserhof-fet i 1690 og 1692; beretningen om lukningen af Japan for vesterlændinge og kristenforfølgelserne i forbindelse med Shimbara-opstanden bygger på Duarte Correas brev fra fængslet, *An Account on The Rising at Ximabara*, fra 1638. Den globale dæmoniske forbindelse mellem Japan og Europa i 1600-tallet bygger på Pierre de Lancre's *Tableau de l'inconstance des mauvais anges et démons*, Paris 1612. Aksel Lassens 1659 – *da landet blev øde* er brugt i afsnittet om den store pest i Jylland. C. Rippergers *Dominion* (2022) omhandler engle og dæmoner og er en indføring i den katolske kirkes nuværende holdning til eksorcisme og den usynlige ånderverden.

Mange har været med på rejsen. Tak til min tålmodige søn Henrik, til Thomas og Hans Christian, min søde kone for lytten og råd, til Thomas Aallmann for medvandring gennem Oxfords pubber og St. Stephen's House og til Ink-lings på Taarnborg for at være medlevende lyttere.

Torben Bramming

Med en dobbelt tilegnelse til Ingen og To.

O, menneskelige bekymringer!

Hvor megen forføngelighed er der i livet!

Hvem vil læse sådanne ting? – Mon du spørger mig? –

Ingen ved Herkules – Ingen? – Måske to, måske Ingen –

Persius

Prolog

Nagasakibana 2022

“Se far, se! De er derovre.” Peter så i den retning, hans ældste søn pegede. Det måtte være de der guides, som de fortalte om på hotellet i Nagasaki. Langs højre side af den røde pagodeport stod en fem seks japanske mænd i menneskemylderet. De var kun kendelige, fordi de havde et lille rødt flag på en stang, som de holdt op og prøvede at tiltrække sig turisternes opmærksomhed med. Peter kiggede efter sine to andre sønner. Den næstældste stod med Mette og kiggede i en brochure, men den yngste stod igen bare og kiggede ned i sin mobil. Fandens også, at han havde tilladt udlandsabonnementet – men ellers havde de nok ikke fået ham med. Da han sagde nej hjemme i Danmark, havde knægten truet med selv at købe det for konfirmationspengene – de få han havde tilbage fra sidste år. Resten var forsvundet som dug under en hedebløge. Han forsøgte at dæmpe sin irritation. Det havde altid den modsatte virkning, når han blev sur.

“Andreas!” Peter så, at han ikke reagerede. Han talte til ti, før han prøvede igen: “Andreeas!” Drengen kiggede op.

“Andreas, løb du over og vælg en af guiderne – en, som er god til engelsk.”

Pis, så blev han forstyrret igen af sin far. Kunne det gamle røvhul ikke bare lade ham være i fred en gang imellem? Andreas skulle lige til at brokke sig, men lod et blik falde på sine to brødre, som så skuffede ud over ikke at have fået opgaven.

“Okay, da,” sagde han og traskede på sin teenageragtige måde dovent derover. Selvfølgelig til den nærmeste, den første den bedste, tænkte hans far opgivende, hvad skulle der blive af den dreng?

“Hvor lå Ryujins palads, hvor er dragegudens bolig?” Peter talte ned i sin telefon. Oversættelsen til japansk kom straks op. Han prikkede guiden på skulderen, som i ventetiden havde stået og stirret ud over havet.

“Taro!” Peter hævede stemmen.

Taro for sammen og vendte sig. Peter holdt sin telefon op, og Taro læste hurtigt spørgsmålet mumlende ordene for sig selv. Så pegede han ud over vandet: “Derude, to kilometer ude cirka og så nede på havets bund, stort er det!” sagde han på et næsten uforståeligt engelsk tykt af japansk accent. Der gled en smertefuld trækning over den unge japanske mands ansigt, og han vendte sig mod sine turister. Han havde igen tænkt på sin tid som fisker, sin sorgløse ungdom, før den skæbnesvangre fisketur for længe siden.

“Men deroppe,” sagde han og pegede, “ligger templet,

som vi nu vil gå op og se – Tamatebako, den store, hellige skildpadde.”

“Jeg ville sgu hellere se en pakke Toms skildpadder,” hviskede Andreas halvhøjt til sin bror, der grinede og rystede på hovedet.

“Dragekongens datter, som svømmede i bugten i skikkelse af en skildpadde, blev en dag fanget i en fiskers net, og han frelste hende fra nettet. Som tak blev han taget ned under havet til Dragekongens palads, og datteren forelskede sig i ham og gav ham alt, hvad han ønskede, men han længtes hjem.” Det lød sgu knap som menneskesprog, syntes Andreas. Det lød som noget, guiden havde lært udenad uden at forstå, hvad han sagde. Andreas gabte og tog mobilen frem, men hans mors sure fjæs fik ham til at lægge den tilbage i lommen.

Guiden viste dem ind i det næste rum. Andreas blev stående tilbage og så på det gyldne alter og lysene og røgelsen og syntes, der duftede sødt som på et kællingeværelse. Det hele stod omkringt stort ædelstensbesat skildpaddeskjold, som så ud til at være lavet af rent guld. Det var enormt og måtte være pissedyrt. I det hele taget var templet fyldt af udskårne skildpadder på træværket. De var også på alterbordets udsmykning. I guld? Måske var de bare forgyldte.

Han så sig omkring. De andre var gået videre. Han kunne høre deres stemmer fra det næste rum, hvor der sad en munk eller sådan noget og sang. Det lød sgu som, da Joakim

ridsede på tavlen med en gaffel, engang de havde vikar i matematik. Han smilede. Der var ingen herinde lige nu. Han havde ellers syntes, der var fucking mange mennesker overalt, flest japanere. De så bare så åndssvage ud, banzai, banzai, skænvøjer, han lo lidt for sig selv. Men det havde været fedt i Tokyo, selvom der var mange japanere der også. De gadgets, de havde, og som han havde købt i de fedeste butikker, ville få Joakim og Christian til at blive misundelige.

Men så skulle de på atombombetur. For helvede da også! Først Hiroshima, så Nagasaki. De var blevet tvunget til at se History Channel, før de tog afsted på mor og fars "store" sølvbryllupstur. Hans far var bare helt sindssyg med de der bombemaskiner, hvad var det nu, den hed den ene bombe? Nå ja, Fat Man. Andreas grinede for sig selv. Shit, de boede i Nagasaki, og Fat Man havde dræbt 75.000, da den sprang over byen. I et hug, da den fede havde sat sig på lokummet. Det havde også været ok at se museet, men det her kedelige lort, som hans mor havde presset igennem: templer og bonzaitræer i haver og teceremonier og maleri på papir og gammel elendig musik.

Han så på alteret igen. Den skildpadde, som sad længst inde mod væggen, så ud til at hænge lidt. Han kiggede sig hurtigt omkring, trådte hen over silkebåndet, der lå hele vejen uden om alterområdet, rakte hånden frem og brækkede den lille skildpadde af alterets hjørne. Hurtigt trådte han tilbage og puttede skildpadden i lommen. Han holdt hånden lukket om den. Han så sig omkring. Ingen havde set noget. What the ...! Den var sgu ikke af træ men tung,

som af guld! Han blev helt nervøs, men nu var det gjort. Han løb ind til de andre og stillede sig bag dem og så uskyldig ud, hørte interesseret efter guidens fortælling. Peter kiggede mistroisk på ham.

“Så går vi til sidst ud på Cape Nagasakibana,” sagde Taro, da familien igen var blevet ført ud af templet. De fulgte en smal sti ned ad en stejl skråning og ud på en flad tunge af sten, der ligesom i en spids endte i vandet.

“Det er Kogoshima,” Taro pegede rundt langs bugtens kystlinje. “Ryujins palads ligger under vandet ifølge sagnet, men det var også her, jesuitterne med Franciscus Xavier som leder gik i land som de første kristne i Japan i 1549. Der kom også mange hollændere. Deres skibe var de eneste, der måtte anløbe havnen Dejima uden for Nagasaki. Alle kristne blev forfulgt, dræbt eller måtte gå under jorden efter den store Shimbara-opstand i 1638, hvor 30.000 kristne blev slagtede.”

Den sidste oplysning plejede at interessere vesterlændinge, men her var der ingen reaktion. De havde fortalt, de var fra Danmark. Taro forsøgte igen: “I har jo H.C. Andersens lille havfrueeventyr. Det ligner meget vores lokale sagn.” Igen ingen reaktion undtagen fra den mindste af drengene, som pillede sig i næsen, mens han kiggede på sin telefon.

“Havfruen gik jo på land ...,” længere kom han ikke.

Faderen kiggede på sit armbåndsur. “Desværre Taro,

men vi må se at komme tilbage til stationen. Vi skal nå vores tog tilbage til Nagasaki.”

Taro gav op: “Men så er turen vist færdig, hvis I ikke har spørgsmål?” Andreas’ mor begyndte som svar at klappe. Peter talte en håndfuld farverige yensedler op fra et tykt bundt, som han rakte den dybt bukkende guide. Taro sagde farvel og gik op mod templet igen.

“Pyha,” sagde Peter, “det var sgu næsten uforståeligt.”

“Jamen,” forsøgte Mette opblødende, “hvor var han venlig – og tålmodig,” tilføjede hun og skævede over til sin yngste søn.

Drengene stod først og kastede sten i vandet, så prøvede de at slå smut. Guldschildpadden brændte i Andreas’ lomme. Han måtte af med den. Han var fucked, hvis de tog ham i lufthavnen eller sådan noget, tænkte han og blev mere og mere febrilsk. Det ville kaste ulykker af sig, det han havde gjort. Han kunne allerede mærke det i sin sammen-snørede maveregion. Så holdt han skildpadden i hånden sammen med en anden sten, som han havde bøjet sig ned og samlet op fra stranden.

Da hans brødre blev trætte af at slå smut og fulgte forældrene, der havde sagt, de skulle begynde at gå mod stationen, kastede han stenen og skildpadden i havet. Den blinkede i et gyldent glimt, da den ramtes af eftermiddags-solens stråler og forsvandt i de små bølger med et højt plup! Så var den forbandede skildpadde ude af hans liv, tænkte han lettet og løb efter de andre, der allerede var kommet et godt stykke op ad skrænten.

1

Ribe 2029

Andreas Skelhøjs fald

Dom-kirken

Andreas baksede med den store støvsuger. Han var på vej op ad de stejle, snoede trapper i det lille tårn på nordre galleri i Domkirken. Det var et fucking hårdt job med støvsugeren, og den lange slange vikled sig hele tiden om hans ben. Han slæbte den forbi hvælvingen i det kolde rum før galleriet, pis – døren kunne ikke skubbes op. Han stillede støvsugeren foran døren og trykkede håndtaget ned. Han lod blikket glide til højre ind til åbningen, der forbandt siddeskibenes lofter og så kalkstøvet ligge som et tykt lag sne på gulvet. Bare han ikke skulle støvsuge derinde, så ville han sgu dø af astma. Han skubbede døren op og trådte ind på galleriet og lod støvsugeren stå.

Han havde meldt sig til at gøre arbejdet heroppe, for han ville have ro til at studere det store kunstværk, som havde tiltrukket ham, fra han så det første gang for tre dage siden. Det var englene, der havde tiltrukket ham, da kirketjeneren havde vist ham rundt på førstedagen af hans samfundstjeneste. Det var mærkeligt, for den slags gamle ting plejede